

उ

(“एगहस्य सुता राजन् शकभाश्च प्रकीर्त्तिताः ।
सिंहाः किम्बुखा व्याघ्रा यक्षा ईहामृगस्तथा” ।
इति महाभारते । आदिपर्व(७) । (नायको मृग-
वदलभ्यामपि नायिकामीहते वाञ्छन्वन्न इति ।)
नाटककल्पक्रमेदः । इति मेदिनीकरहेमचन्द्रौ ।
(तल्लक्षणं यथा, साहित्यदर्पणे षष्ठपरिच्छेदे ।
“ईहामृगो मिश्ररत्नचतुरङ्गः प्रकीर्त्तितः ।
मुखप्रतिमुखे सन्धी तत्र निर्वाहनं तथा ।
गरदिव्यावनियमौ नायकप्रतिनायकौ ।
ख्यातौ धीरोद्भवावन्यो गूढभावादयुक्तकृत् ।
दिव्यस्त्रियमनिच्छन्तीमपहारदिनेच्छतः ।
शृङ्गाराभासमप्यस्य किञ्चित् किञ्चित् प्रदर्शयेत् ।
पताका नायका दिव्या भर्त्या अपि दर्शोद्भवाः ।
युद्धमानीय संरम्भं परं व्याग्राग्निवर्त्तयेत् ।
महात्मानो बधप्रप्ता अपि बध्याः स्युश्च नो ।
एकाग्रो देव एवात्र नेतेत्याहुः परे एगः ।
दिव्यस्त्रीहेतुकं युद्धं नायकाः घडितीतरे” ।
“मिश्रं ख्याताख्यातम् । अन्यः प्रतिनायकः ।
पताकानायकालु नायकप्रतिनायकयोर्मिङ्गिता
दृश । नायको मृगवदलभ्यां नायिकामत्र ईहते
वाञ्छतीति ईहामृगः । यथा—कसुमशेखर-
विजयादि” ।)
ईहाटकः, पुं, (ईहाप्रधानो टकः ।) ईहामृगः ।
इति शब्दरत्नावली ।

उ

उ, उकारः । पञ्चमस्वरवर्णः । अस्योच्चारणं श्लोकः ।
(यथा, शिचायश्रे ।
“कण्ठग वहाविचुयशक्तानव्या श्लोकजावपु” ।
तथा च मुग्धबोधे ।
“उत्रयं पपबभमवा शो औद्याः” ।)
स च ऋसो दीर्घः झुत्सु भवति । (एवं त्रिधापि
प्रत्येकं उदात्तानुदात्तसरितभेदेन नवमसङ्ख्याकः
पुनः प्रत्येकं अनुनासिकाननुनासिकभेदात् अष्टा-
दशविध एव भवति । अस्य ध्यानमाह ।)
“उकारं परमेशानि अधःकुण्डलिनी स्तयम् ।
पीतचम्यकसङ्गाशं पञ्चदेवमयं सदा ।
पञ्चप्राणमयं देवि चतुर्वर्गप्रदायकम्” ।
इति कामधेनुतन्त्रम् । (वङ्गीयभाषायां) अस्य
लेखनप्रकारोयथा,—
“ऊर्द्धाधो मध्यतः कुळा रेखा नामगता शुभा ।
तिरुन्ति वायुवङ्गीन्द्राः शक्तिर्मात्रा परा स्मृता” ।
इति बर्षोद्धारतन्त्रम् । अस्य नामान्तराणि यथा,—
“उः शृङ्गरो वर्तुषाक्षी भूतः कल्याणवाचकः ।
श्रमरेशो दत्तकथः घडुवङ्गो मोहनः शिवः ॥
उयः प्रमुर्धतिर्विष्णुर्विश्वकर्मा महेश्वरः ।
शत्रुघ्नचटिका एष्टिः पञ्चमी वङ्गवासिनी ॥
कामग्नः कामगा चेशो मोहिनी विष्णुहन्मही ।
उपङ्कः कुटिला श्रोत्रं पारदोपो ह्यो हरः” ।
इति तन्त्रोक्तवर्णाभिधानम् । (माटकान्यासेऽस्य
दक्षिणकर्णे स्थानम् । यदुक्तं माटकान्यासमन्त्रे

उक्था

“उं नमो दक्षिणकर्णे उं नमो वामकर्णे” ।)
उ, उ, शब्दे । इति कविकल्पद्रुमः ॥ (श्वादि-व्यात्मं
अकं-अनिट् ।) उ अवते गौः । इति दुर्गादासः ॥
उ, अ, (उ शब्दे + क्तिप् + तुक् न ।) सम्बोधनम् ।
रीषोक्तिः । अनुकम्पा । नियोगः । पदप्रख्यं ।
पादप्रख्यं । इति मेदिनी ॥ प्रयः । अङ्गीकारः ।
इति हेमचन्द्रः ॥ इदमेव उड इति ख्यातं ।
(“उमेति मात्रा तपसो निषिद्धा,
पश्चादुमाख्यां समुखी जगाम” ।
इति कुमारः । १ । २६ ।)
उः, पुं, (अतति विश्वमयत्वात् सर्वं व्याप्रोतीति ।
अत् + ड ।) शिवः । इति त्रिकाण्डशेषः ।
(“अकारो विष्णुर्दृष्ट उकारस्तु महेश्वरः ।
मकारोऽथोच्यते ब्रह्मा प्रथमेन त्रयो मताः” ।
इति पुराणे ।) ब्रह्मा । इति कश्चिदेकाक्षरकोषः ।
उकनाहः, पुं, पीतरक्तवर्णश्याः । स एव कश्चित्
क्षयारक्तश्चिविः । इति हेमचन्द्रः ॥
उक्तं, स्त्री, (वच् + क्त ।) एकाक्षरकन्दः । इति
मेदिनी ॥ वाक्यम् ।
उक्तः, त्रि, (उच्यते यः । वच् + क्त्वेण क्त ।) कथितः ।
तत्पर्यायः । भाषितः २ उदितः ३ जल्पितः ४
आख्यातः ५ अभिहितः ६ जपितः ७ इत्यमरः ॥
गदितः ८ निगदितः ९ ईरितः १० उदीरितः ११
भणितः १२ जडितः १३ रपितः १४ रठितः १५
भटितः १६ रठितः १७ ब्याहृतः १८ ।
(यथा, मार्कण्डेयपुराणे देवीमाहात्म्ये ६६ । ६ ।
“इत्युक्ताः सोभ्यधावत्तामसुरो धूम्रलोचनः” ।
तथा, तत्रैव ८५ । ६६ ।
“इत्युक्ता सा तदा देवी गम्भीरान्तःस्मिता जगौ” ॥)
उक्तिः, स्त्री, (वच् + भावे क्तिन् ।) कथनं । तत्-
पर्यायः । व्याहारः २ जपितं ३ भाषितं ४ वचनं
५ वचः ६ । इत्यमरः ॥ (“अतिसंक्षिप्तचिरन्तनो-
क्तिभिः” । इति मुक्तावलीसूचनम् । तथा, चामरे ।
“एकयोक्त्या पुष्यवन्तौ दिवाकरनिशाकरौ” ॥)
उक्यं, स्त्री, (वच् + थक् ।) सामवेदः । इत्युणादि-
कोषः । (यथा, ऋग्वेदे । ३ । ६४ । ७ ।
“विप्रा उक्येभिः कवयो ऋणन्ति” ॥
स्तोत्रम् । यथा,
“अथ योसावन्तरक्षिणि पुरषो दृश्यते सैवर्कं
तत्साम तदयजुः तत् उक्यं तदङ्गम्” । इति
हान्दोग्ये उपनिषदि ।)
उक्यश्राः [स] पुं, (उक्यैरेकथानि वा शंसति ।
मन्त्रे श्वेतवह्नौक्यशसपुरोडासोणिस्रित्यत्र श्वेत-
वहादीनां ङस् पदस्थेति वक्तव्यम् । यत्र परत्वं
भावि तत्र ङस् । अन्यत्र णिः ॥) यजमानः ।
इति व्याकरणं । (यथा, ऋग्वेदे । ७ । १६ । ६ ।
“नरः शंसन्त्युक्यश्रास उक्था” ।)
उक्था, स्त्री, (वच् + थक् + टाप् ।) कन्दोविशेषः ।
एकाक्षररत्नमुक्था । सा द्विविधा । श्रीः १ सर्व-
गुरुः । यथा श्रील्ले साक्षा । इति कन्दोमञ्जरी ।
उः २ सर्वलघुः । यथा । उरवतु । इति कन्दो-
ज्यांभः ॥

उद्य

उद्य उद्य । (श्वादि-पर-सकं-सेट् ।) इति कवि-
कल्पद्रुमः ॥ उद्यति उद्यं मेघः । उट् सेकः । इति
दुर्गादासः ॥ (“उच्चाप्यचक्रानगरस्य मार्गान्” ।
इति भट्टिकाव्ये । ३ । ५ ॥)
उद्यः त्रि, (उद्य + अच् ।) सित्तः । धौतः ॥
उद्यतरः, पुं, (उद्यन् + तरप् ।) महादृषः । इति
हेमचन्द्रः ॥
उद्या, [न्] पुं, (उद्य + कविन् ।) दृषः । इत्यमरः ।
(यथा, ऋग्वेदे ८ । १०१ । “ उच्चा मिमाति प्रति-
यन्ति धेनवः ” । तथा च कुमारः ७ । ७० ।
“ तत्रावतीर्याच्युतदत्तहस्तः
शूरद्वन्नादीधितिमानिवोद्भवाः ” ॥)
ऋषभौषधिः । इति राजनिर्घण्टः ॥
उद्य, गतौ । इति कविकल्पद्रुमः ॥ (श्वादि-पर-सकं-
सेट् ।) पञ्चमस्वरी । ओखति । इति दुर्गादासः ॥
उद्य, इ, गतौ । इति कविकल्पद्रुमः ॥ (इदित्-श्वादि-
पर-सकं-सेट् ।) पञ्चमस्वरी । इ उद्यति । इति
दुर्गादासः ॥
उद्यल्लेखः, पुं, दृग्विशेषः । तत्पर्यायः । उद्यलः २
भूरिपत्रः ३ सुदृगः ४ दृग्योत्तमः ५ अस्य गुणाः ।
बलदादत्वं । रुचिकारित्वं । पशूनां सर्वदा हित-
कारित्वञ्च । इति राजनिर्घण्टः ॥
उद्या, स्त्री, (उद्य + क + टाप् ।) स्याजी । इत्य-
मरः ॥ हाँडि इति भाषा । (यथा, सुश्रुते ।
“ इडः खतेजसा वङ्गिखलागतमिवोदकम् ” ॥)
उद्यं, त्रि, (उद्यायां संज्ञातं । उद्या + यत् ।) स्याजी-
पक्षमांसादि । तत्पर्यायः । पैठर ३ । इत्यमरः ॥
(“ श्रुत्यमुखञ्च होमवान् ” । इति भट्टिः ४ । ६ ।
उद्यायां भवः । अग्निः यथा, अथर्ववेदे । ४ । ११ । १२ ।
“ उखान् (अग्नीन्) हन्तेषु विभ्रतः ” ॥)
उद्यं, त्रि, (उद्यति क्रुधा सम्बध्यते । उच समवाये
+ ऋश्चेन्नेत्यादिना रक्, गञान्तादेशः ।) रौद्रं ।
उद्यतं । इत्यमरो मेदिनी च ॥
(“ लोकेषु प्रथितं चोद्यं तपस्तस्य भविष्यति ” ।)
इति रामायणे ॥
“ तामिखादिषु चोद्येषु नरकेषु विवर्त्तनम् ” ॥
इति मनुः । १२ । ७५ । यद्य्यादिधारी । दारण्यकर्मा ।
यथा मनुः ४ । २१२ ।
“ उग्रार्द्रं सूतिकात्रञ्च पर्यायान्तमनिर्द्देशम् ” ॥)
उद्यं, स्त्री, वस्त्रनाभनामविषं । इति राजनिर्घण्टः ॥
उद्यः, पुं, (उच + रक् । गञान्तादेशः ।) महादेवः ।
वायुमुत्तिरयं । इति भविष्यपुराणम् । (यथा,
महाभारते । १३ । शिवसहस्रनामकथने । १७ । ६ ।
“ उद्यो वंशकरोवंशो बंशनादो ह्यग्निन्दितः ” ॥
दृषविशेषः । इति मार्कण्डेये । ७६ । ४७ ।
क्षत्रियात् शूद्रायां जातः जातिविशेषः । इत्यमरः ॥
आगुरि इति भाषा । (तथा च मनुः । १० । ६ ।
“ क्षत्रियात् शूद्रकन्यायां क्रूराचारविहारवान् ।
क्षत्रशूद्रवपुजन्तुरद्यो नाम प्रजायते ” ॥)
अस्य कर्म विलवासिगोधादिवधवन्धनम् ।
तथाच मनुः । १० । ४६ ।
“ क्षत्रियोपक्रसंगान्तु विलौकोधधन्धनम् ” ॥